

De tuin van Demeter

~verhalen~

De tuin van Demeter

~verhalen~

Michiel Meunier

Brave New Books
MMXXIII AMSTERDAM

Deze 2023 editie is uitgegeven door Brave New Books b.v.
Dit boek is gezet in Palatino Linotype 11.

ISBN: 9789464922134

© Copyright: Quercus ilex b.v. i.o. Dordrecht, NL.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van Quercus ilex
b.v. i.o.

Inhoud

De treinreis	9
De tuin van Demeter	57
De musicus	95
Le Tour à la voile	133

De treinreis

Binnen in de restauratiewagon van de blauwe trein hing de geur van bloemen en gebakken tournedos. Je kon merken dat de gasten genoten van de uitgebreide maaltijden, die de chef-kok met plezier had bereid. Terwijl de trein voortraasde waren de reizigers die net ingestapt waren ook al tot rust gekomen. Het was een warme dag met af en toe heftige regenbuien. Die leidden ertoe dat de trein nu dampte als een hijgend paard.

Aan één van de tafels zat Mary Bautista de Toledo, een advocate van een groot advocatenkantoor. Ze probeerde de paar zonnestrallen, die op haar tafel schenen, met haar sierlijke handen te vangen. Ze was die dag vroeg opgestaan en had heerlijk ontbeten. Maar vanwege een recente begrafenis was ze niet in een goede stemming. Ze sliep al een paar weken erg slecht en wist zich geen raad als ze niets te doen had op een vrije dag als deze. Haar reisgenoot was haar jongere zus. Die volgde een vinologie opleiding in Bordeaux. Vandaag was ze met haar gedachten bij haar vriend met wie zij al veel leuke avonturen had beleefd. Ze luisterde naar de naam Isabella. Ze had vrijetijdskleding aan, die ze altijd droeg als ze op reis was. Hoewel het voor een jonge vrouw als zij best dure kleren waren, viel het niemand op dat ze van goede afkomst was. Ze droeg ook wel eens sjeke jurken van bepaalde modehuizen. Maar dat was met name tijdens speciale gelegenheden, zoals bruiloften en partijen. Ze wist dat Mary zich de afgelopen dagen minder goed voelde en paste haar gedrag daarop aan. Daarom spraken ze over luchtige onderwerpen, zoals de goede herinneringen aan de reizen die zij samen hadden gemaakt. Dat was nog in de tijd dat ze met hun ouders over de wereld reisden. Daar hadden ze erg van genoten. Isabella vertelde dat ze tijdens haar opleiding geleerd had met mate te drinken. Hoewel wijn goed is voor de spijsvertering en lekker is bij een

goede maaltijd kan het ook ongezond zijn. 'Temperantia is dat toch in het Latijn?' vroeg Mary aan haar zus. 'Ja, dat betekent matigheid.' En ze sprak verder over wat zij nog meer voor wetenswaardigheden leerde. Na de maaltijd namen ze nog een versnapering aan de bar en bespraken wat zij de volgende dag voor lekkers zouden eten. Ook namen ze de activiteiten door die er tijdens de komende dagen in de trein georganiseerd zouden worden. Eén van die activiteiten was een debatavond, waarbij verschillende onderwerpen aan bod kwamen.

De treinreis, die in West Frankrijk begonnen was, duurde achtentwintig dagen en bracht de reizigers door Europa. De reis duurde zolang, omdat er via vele Europese steden gereisd werd. De reis werd georganiseerd door een duur reisbureau in Parijs. Dat had wel vaker verzoeken gehad een treinreis te organiseren met welgestelde gezelschappen en de nodige luxe aan boord. De opdrachtgever van de reis was een Britse edelman, die soms filantropische trekjes had. Hij was vrijmetselaar en had in zijn Loge geïnformeerd wat er nodig was voor de cultivering van de Westerse wereld. Uit die gesprekken was gebleken dat het een leuk idee zou zijn om met een gezelschap door Europa te reizen. En tegelijkertijd een ontwikkeling van de groep mee te maken dankzij debatten en schilderkunstactiviteiten. Omdat de filantroop niet alles wilde betalen vroeg hij een redelijk bedrag ter vergoeding van de kosten aan elke deelnemer van de excursie. Hij was ook voor matigheid namelijk en was de mening toegedaan dat eenieder naar draagkracht kon bijdragen aan een leuk avontuur.

Terwijl Mary en Isabella aan het nagenieten waren van de lekkere maaltijd spraken ze verder over de komende dagen. Isabella tuurde af en toe uit het raam. Ze zag dat de trein rustiger reed dan voorheen en door een bos reed.

Daar vertoefden allerlei beesten met de meest gevarieerde kleuren. Zo zag ze roofvogels, ijsvogels en herten. Die waren blijkbaar gewend aan het geluid van de trein en bleven rustig kijken hoe hij aan hen voorbijging. Hoewel Isabella genoot van de mooie beelden had ze ook graag de geluiden willen horen van de dieren. Ze werd namelijk altijd vrolijk als ze in een bos liep en vogels hoorde fluiten en beekjes hoorde stromen. Dan kwam ze helemaal tot rust. Mary vroeg of Isabella nog tijd had om te musiceren tijdens haar studie.

‘Ja, ik speel regelmatig de klassieke melodieën die ik tijdens mijn middelbare schoolperiode heb geleerd. Het is soms een beetje saai, maar ik maak er een uitdaging van door een melodie op diverse manieren uit te voeren. Dan speel je bijvoorbeeld Vivaldi's *Vier jaargetijden* een paar keer. En daarbij speel ik het dan óf precies hetzelfde óf in een rustiger of sneller tempo met crescendo of decrescendo accenten. Maar ik moet natuurlijk ook zuinig zijn op de snaren, dus ik speel met mate, hoor.’

Mary was onder de indruk dat haar jongere zus nog steeds de tijd nam om uitgebreid te repeteren. Zelf had ze door haar drukke baan minder tijd om met muziek bezig te zijn. Het was de afgelopen periode erg druk op haar werk. Ze was daar eigenlijk wel blij mee, want ze wist dan in ieder geval dat ze nodig was op kantoor. Ze kon zich goed voorstellen dat er andere advocaten waren die weinig werk hadden en op een gegeven moment zonder werk kwamen te zitten. Dus nam ze de weinige vrije tijd maar voor lief en genoot ze van de mogelijkheden die haar inkomen haar bood. Ze legde aan haar zus uit dat ze het jammer vond dat ze weinig tijd had om te musiceren. Ze speelde viool en piano op een gemiddeld niveau.

‘Misschien moet je minder gaan sporten, dan heb je er wel de mogelijkheid toe,’ opperde Isabella.

‘Ja, dat is misschien een oplossing. Maar ik kan zo genieten van sporten. Dat heb ik nodig om fit te blijven voor mijn werk en gezin. Maar ik zal eraan denken.’

Ondertussen maakte de trein een lichte bocht en boog af naar rechts. Ook klom de trein een in de verte liggende berg op. Hier was de bosrijke omgeving een stuk droger dan in de voorbije kilometers. En minder dicht qua bebossing. Her en der zag je een droge zanderige vlakte waar weinig op leek te groeien. De dames keken er een beetje mistroostig naar en gingen verder met hun gesprek. Juist toen Mary een vraag wilde stellen kwam er een kennis langs hun tafel lopen. ‘Goedemiddag’, zei de man die luisterde naar de naam Simson Syrah. Hij was groot van stuk en had lichte blauwe ogen en een volle haardos, die kort geknipt was. Hij was gekleed in een blauw pak en droeg er een keurige stropdas bij.

‘Hoe gaat het met jullie?’ vroeg hij. Ze praatten kort over het weer en de fijne treinreis en hij vervolgde zijn weg. Mary was altijd blij met de aanwezigheid van Simson. Ze waardeerde zijn manieren en kledingstijl. Ze had hem voor de reis al een paar keer ontmoet ter voorbereiding van de reis. Daarbij klikte het wel en ze was zodoende meer over hem te weten gekomen. Hij bleek een inmiddels rentenierende bankier te zijn uit Spanje. Zijn herkomst kwam overeen met die van Mary en Isabella, dus dat was al een reden om hem meer te waarderen. Hij was, nadat hij gestopt was met werken, veel gaan reizen. Daarbij had hij heel de wereld over gereisd en leuke ervaringen opgedaan. Zo was hij onder andere bij het Victoria meer geweest. Daar, bij het begin van de Nijl, had hij zijn tweede vrouw ten huwelijk gevraagd, met wie hij nu al vele jaren gelukkig samen was. Hoewel zij op deze reis niet mee kon, door andere verplichtingen, wist hij dat ze het ook naar haar zin zou hebben zonder hem. Nadat hij weduwnaar

was geworden had hij enkele jaren alleen geleefd. Maar hij voelde toch de plicht om weer een vrouw in bescherming te nemen en dus was hij bereid geweest zich nogmaals aan een vrouw te binden.

Nadat hij met de zussen had gesproken nam hij plaats aan een tafel waar al een dame zat. Haar naam was Catherine Doyle-Adler. Ze had bekende voorouders, die arts waren in de vorige eeuw. Zijzelf was verpleegkundige en begenadigd kunstschilderes. Omdat ze het werk als verpleegkundige best zwaar vond verkocht ze af en toe een schilderij. Zo maakte ze naast stillevens ook portret schilderijen. Die maakte ze soms in opdracht, iets waar ze plezier aan beleefde en goed aan verdiende. De stropdas begon een gesprek en zij reageerde verheugd.

‘Zo, wat heeft u vandaag allemaal ondernomen? vroeg hij.

‘Oh, ik heb mijn studie voortgezet over kunstgeschiedenis. En ik heb even een dutje gedaan voordat ik ging tafelen. Waar was u eigenlijk gebleven? Ik heb u gemist tijdens het diner.’

‘Ja, ik had mij even teruggetrokken in mijn coupé, omdat ik nog een beetje vermoeid was van mijn tocht naar deze trein. En ik heb met Suzan Banks gesproken. Die kent u toch ook?’

‘Oh, dat is die mevrouw met die lange bruine haren, die altijd een hoedje draagt. Ja, met haar heb ik even snel kennis gemaakt. Maar ik ken haar verder niet zo goed, nog niet.’

Simson begon daarna een lang verhaal over zijn landgoed en zijn familie. Hij bracht het onderwerp van gesprek vervolgens op de initiatiefnemer van de treinreis. Die was ook een groot kunst liefhebber. Met name impressionistische kunst, zoals Monet en Renoir vond hij interessant. In zijn verzameling was die kunststroming dan ook oververtegenwoordigd. Simson sprak met liefde over

kunst. Hij lichtte een paar kunststromingen toe en articuleerde duidelijker bij het noemen van een aantal schilders. Zo sprak hij de naam Monet echt op zijn Frans uit. En legde hij de nadruk op de onderwerpen, die deze schilder had vastgelegd, zoals zijn botanische tuin met waterbloemen. Daar had de filantroop ook een paar doeken van in zijn collectie. Ook wist Simson Syrah te vertellen dat hij erg beschaafd was en veel aandacht schonk aan protocollen en sociale vaardigheden. Hij spoorde als het ware nogal. Dankzij zijn lidmaatschap van een elitaire club had hij ook goede adviseurs om zich heen verzameld. Het waren allemaal goed opgeleide personen met uiteenlopende beroepen. Van accountant tot militair. Die hadden ieder weer hun eigen contacten en zo kende bijvoorbeeld een van de accountants wel een schoonmaakbedrijf wat voor hen kon opruimen.

Catherine was blij verrast met deze nieuwe informatie en ze kreeg een glimlach op haar gezicht. Ze dacht aan haar eigen fascinatie voor schilderkunst, waar ze zelfs cursussen voor had gevolgd. Ze begon te vertellen over wat ze allemaal geleerd had tijdens die leerervaringen. Vooral de kunst in het Vaticaan vond zij indrukwekkend. Zoals Michelangelo daar had geschilderd was haar altijd bijgebleven. Ze moest denken aan hoe het ooit bedacht was en onder welke omstandigheden hij het had geschilderd. En over hoe het tegenwoordig werd onderhouden en gerestaureerd. Daar ging de nodige studie aan vooraf. En er waren veel middelen voor nodig, dat was zeker. Ze verdween in gedachten naar de wereld der schilderkunst. Ze zag levendig voor zich hoe de oude meesters hun penselen hanteerden en de pigmenten creëerden. Het was in die tijd niet zo gemakkelijk om bepaalde kleuren te maken. Tegenwoordig kun je bij een gerenommeerde verfwinkel alles kopen wat je maar kunt bedenken om een